

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 787/2023
06.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Саше Ристића, поднетом против правоснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 162/21 од 30.11.2022. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 32/23 од 05.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 06.09.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Саше Ристића, поднет против правоснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 162/21 од 30.11.2022. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 32/23 од 05.05.2023. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К 162/21 од 30.11.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и истовремено одређено да се она неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 1 године по правоснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Наведеном пресудом оштећени ББ је ради остваривања имовинско правног захтева упућен на парнични поступак.

Истом пресудом обавезан је окривљени АА да сноси трошкове кривичног поступка, да суду на име паушала плати износ од 7.000,00 динара, а Основном јавном тужилаштву у Крушевцу плати износ од 14.174,00 динара, све у року од 30 дана од дана правоснажности пресуде, а да оштећеном ББ на име трошкова кривичног

поступка исплати износ од 50.625,00 динара, у року од два месеца од дана правоснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 32/23 од 05.05.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА па је пресуда Основног суда у Крушевцу К 162/21 од 30.11.2022. године, потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Саша Ристић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а из садржине захтева произилази да је исти поднет и због повреде члана 460. ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде и донесе ослобађајућу пресуду, обзиром да радње извршења кривичног дела како их утврђује суд, не представљају кривично дело, јер је окривљени поступао у нужној одбрани.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и на седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) након разматрања списка предмета и правоснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да из утврђених чињеница у току поступка произилази да је окривљени у конкретном случају поступао у нужној одбрани, настојећи да од себе одбије истовремени противправни напад од стране оштећеног и да тада код себе није имао средство подобно да другог тешко повреди нити је поступао са умашљајем да оштећеном нанесе лаку телесну повреду, па с обзиром да је окривљени први позвао полицију, то говори у прилог чињеници да је био нападнут од стране оштећеног, због чега су испуњени законски услови за примену одредбе члана 19. КЗ, а како то суд није учинио, побијаном пресудом учињена је повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 19. став 1. КЗ, прописано је да није кривично дело оно дело које је учињено у нужној одбрани, а ставом 2. истог члана прописано је да је нужна она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремени противправни напад.

Из изреке првостепене пресуде, у односу на коју је поднет захтев за заштиту законитости, произилази да је окривљени АА у време и на месту ближе описано у тој изреци, у урачунљивом стању, свестан свога дела чије извршење је хтео, лако телесно повредио оштећеног ББ средством подобним да тело тешко повреди или здравље тешко наруши, тако што је пришао оштећеном, а затим замахнуо ка њему дрвеном палицом дужине око 60 цм и дебљине око 5цм, према оштећеном који је подигао леву руку изнад своје главе да се заштити, те га је истом ударио у пределу леве руке и наставио да га удара по глави, на који начин му је нанео лаку телесну повреду, ближе описану у тој изреци, иако је био свестан да је његово дело забрањено.

По налажењу Врховног суда, изрека првостепене пресуде садржи све субјективне и објективне елементе кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим и из исте не произилази да је окривљени радње извршења кривичног дела учинио у одбрани која је била неопходно потребна да од свог добра или добра другога одбије истовремени противправни напад оштећеног, дакле не садржи елементе нужне одбране која је прописана одредбом члана 19. КЗ, па су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се на наведени начин указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи и да другостепени суд приликом одлучивања о жалби браниоца окривљеног у којој је наведено да окривљеном није достављено медицинско вештачење повреда које је задобио оштећени, због чега окривљени није могао да се изјасни о свим наведеним доказима, није дао никакве разлоге о томе да ли се ради о битној повреди или не, чиме се захтевом указује на повреду члана 460. ЗКП. Имајући у виду да наведена повреда, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом прописан разлог због чега је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, Врховни суд је поднети захтев у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу у коме је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у ком је захтев одбачен као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић